

Egil Møller (DF):

Hvis statsministeren og andre får held til at narre den danske befolkning til at stemme ja til euroen, når vi skal have folkeafstemning, er det vel rigtigt, at så har vi én gang for alle fjernet mange beslutninger fra Danmark. Det er der vel ingen tvivl om, og jeg tror også, statsministeren kan bekræfte over for mig, at en del af Danmarks handlefrihed, en del af den selvstændighed, vi har haft, i hvert fald går fløjten, og at vi ikke får mulighed for at få den igen.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Om euroens værdi må jeg sige til hr. Frank Dahlgaard, at vi har jo drøftet den mange gange tidligere.

Hvis det skal måles, om den fælles valuta har klaret sig godt, skal det ikke måles på dens kurs i forhold til den amerikanske dollar. Det skal måles i forhold til dens evne til at skabe flere arbejdspladser, fastholde en lav inflation og være med til at holde styr på økonomien, og man må sige, at det faktisk er gået godt. Hvis vi ser på medlemslandene inden for euro-området, er der stabilitet, og hvis vi ser på medlemslandenes fremgang i beskæftigelsen og nedadgående kurver på arbejdsløshedsområdet, dvs. stadig faldende arbejdsløshed, er det faktisk også gået rimelig godt.

Så til fru Pia Kjærsgaard: Jeg ved ikke rigtig, hvad det er for noget med vās og sådan noget. Hvad er det for en form, fru Pia Kjærsgaard anvender? Hvad vil fru Pia Kjærsgaard med det? Lad os diskutere realiteterne.

Realiteterne er, at så længe Danmarks holdning til den fælles valuta ikke er afklaret, så er der en usikkerhed, og realiteterne er også, at hvis Danmark siger nej til den fælles valuta, så står Danmark i en ny situation, der er usikker, der indebærer rentestigninger, der indebærer usikkerhed på finansmarkederne, der indebærer en usikkerhed i danske erhvervsvirksomheders planlægningsmuligheder i fremtiden. Det er det, jeg hele tiden siger er utrolig vigtigt for det her lands fremtid.

Jeg taler også om, at det internationale kapitalmarked i dag bevæger sig meget hurtigere end før, også meget hurtigere end i 1992. Jeg taler om, at vi beskytter vores land imod international spekulation i fremtiden ved at stå sammen med de andre som under en paraply og samtidig have handlefriheden til at føre vores egen beskæftigelsespolitik, vores egen socialpolitik, vores egen finanspolitik og fordelingspoli-

tik, sådan som vi altid har gjort det, også i de 25 år, vi har været medlem.

Endelig må jeg sige til hr. Egil Møller om selvstændighed: Som jeg sagde før til hr. Frank Dahlgaard, afskriver vi os en devaluering og en revaluering af den danske krone. Til gengæld får vi også sikkerhed for, at de andre lande, Italien, Frankrig, Tyskland, ikke falder os i ryggen ved at nedskrive deres valuta og dermed få en konkurrencefordel.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg vil gerne have svar på det stillede spørgsmål: Kan statsministeren bekræfte, at Danmark altid på et senere tidspunkt vil kunne tilslutte sig euroen, hvis vi stemmer nej den 28. september, medens det ikke er muligt at forlade euroen igen, i bedste fald usikkert, hvis vi først har sagt ja?

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg synes, at besvarelsen før viser noget om den manipulation, der foregår her. Statsministeren siger: Så længe vores situation er uafklaret. Jamen vores situation til euroen er aldeles ikke uafklaret, den er meget afklaret. Den er afklaret i den forstand, at vi sagde nej til ØMU'en i 1993. Der er en fuldstændig afklaret situation i øjeblikket, og den afklaring ønsker den danske regering at få ændret. Det vil sige, at det er nejsigerne, der står for, at vi skal fortsætte den udvikling, vi i øjeblikket er i, og det er jasiden, der vil have en forandring i udviklingen, hvor det faktisk går ganske godt, og det vil give en meget, meget stor usikkerhed, især om demokratiet, om de politiske konsekvenser, hvis vi går med i den fælles mønt. Det er nejsiden, der står for stabiliteten, står for en videreførelse af den helt, helt afklarede situation, vi har i øjeblikket.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg lagde mærke til, at statsministeren nu har skærpet sin skræmmekampagne, for ud over at true med rentestigninger og lignende hævder statsministeren nu, at virksomhedernes muligheder for at planlægge i tilfælde af et nej vil blive forværret.

Hvad mener statsministeren egentlig med det? Deri må jo ligge, at statsministeren mener, at et nej vil medføre alvorlige, langvarige økonomiske vanskeligheder for Danmark, ellers kunne statsministeren jo ikke sige, at det vil vanskeliggøre virksomhedernes muligheder for at planlægge.